

РЕШЕНИЕ

№ 333

гр. Видин, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВИДИН, III СЪСТАВ НО, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариела В. Йосифова

при участието на секретаря **ТОНИКА С. БАТИНЯНОВА**
като разгледа докладваното от Мариела В. Йосифова Гражданско дело № 20221320100415 по описа за 2022 година

Постъпила е искова молба от „**БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А.**, Париж” чрез „**БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.**”, клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4”, Бизнес Парк София, сгр. 14, с която против **Р. Ц. П.** с ЕГН ***** с адрес: гр. ***** са предявени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

Твърди се от ищеца, че вземането му се основава на договор за кредит № CREX-17217671, сключен на 05.08.2019 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ като кредитор и ответникът Р. Ц. П. като кредитополучател. Договорът бил сключен за закупуването на стоки и услуги на изплащане за срок от 12 месеца, обхващащ периода от сключване на договора до 20.07.2020 г., съгласно погасителен план, включващ падежните дати на месечните погасителни вноски, размер на вноската и размера на оставащата главница.

Сочи се, че след сключване на договора сумата за закупуване на стоки била преведена по сметка на упълномощения търговски партньор. Извършването на плащането по посочения начин съставлява изпълнение на задължението на кредитора да предостави на кредитополучателя кредита, предмет на процесния договор, съставляващ плащане, извършено от името на кредитора и за сметка на кредитополучателя по дължимо и платимо вземане на горепосочения търговски партньор от кредитополучателя и създава задължение за кредитополучателя да заплати на кредитора 12 месечните погасителни вноски всяка в размер на 258.35 лева. Въз основа на индивидуалния кредитен профил на ответника е определен годишен процент на разходите, като е посочена и общата стойност на плащанията.

Излага се, че месечните погасителни вноски съставляват изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка съставляваща печалбата на кредитора (чл. 2). Надбавката (възнаградителна лихва) се формира съобразно приложимите по договора ГЛП и ГПР. ГЛП е лихвеният процент, изразен като фиксиран или като променлив процент, който се прилага на годишна основа към сумата на усвоения кредит. ГПР показва действителното оскъпяване на всеки кредит, като към лихвения процент по кредита се добавят всички останали разходи, настоящи и бъдещи, свързани с него. ГПР е общата цена на кредита за потребителя, изразена като годишен процент от сумата на отпуснатия и редовно обслужван кредит. При изчисляването му се включват всички задължителни такси за сметка на клиента, свързани с отпускането на кредита. Лихвеният процент по кредита е фиксиран за срока на договора, като началната дата за изчисляване на ГПР е датата на подписване на договора при допускането, че годината има 365 дни, независимо дали е високосна и договорът е валиден за целия срок като страните изпълняват точно задълженията си по него.

Поддържа се, че на основание чл. 2, във връзка с чл. 3 от договора за ответника възниква задължението да погаси заема на 12 месечни вноски, всяка по 258.35 лева, като в чл. 3 от договора е предвидено, че при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата.

Твърди се, че на основание чл. 3 от договора при забава на една или повече месечни погасителни вноски кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата върху всяка погасителна вноска.

Сочи се, че обезщетението за забава е равно на ОЛП, обявен от Българската народна банка, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10%. Лихвените проценти в сила от 1 януари на текущата година са приложими за първото полугодие на съответната година, а лихвените проценти в сила от 1 юли са приложими за второто полугодие.

Обезщетението за забава се изчислява на дневна база като дневният ѝ размер за просрочени задължения е равен на $1/360$ част от годишния размер, определен в предходното изречение.

Излага се, че ответникът е преустановил редовното обслужване на стоковия потребителски кредит на 20.03.2020 година, към която дата са били заплатени 7 броя погасителни вноски.

Поддържа се, че на основание чл. 3 от договора, вземането на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България става изискуемо в пълен размер, ако кредитополучателят просрочи две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората пропусната месечна вноска, която в настоящия случай е 20.04.2020 г., от която дата вземането е станало ликвидно и изискуемо в целия му размер.

Твърди се, че ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в Районен съд - Видин за следните дължими суми по договор за отпускане на потребителски кредит № CREX-17217671 както следва:

- 1140.85 лева - главница;
- 57.39 лева - възнаградителна лихва за периода от 20.03.2020 г. до 20.07.2020 година;

- 115.50 лева - мораторна лихва за периода от 20.04.2020 г. до 16.05.2021 г.
- законната лихва за забава от датата на завеждане на заявлението за издаване на заповед за парично задължение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането. Образувано било ч.гр.д. № 1076/2021 г. по описа на Районен съд – Видин, по което била издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, която била връчена на длъжника по реда на чл. 47 от ГПК.

Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 1140.85 лева - главница по договора за кредит, 57.39 лева възнаградителна лихва за периода от 20.03.2020 г. до 20.07.2020 г., 115.50 лева - мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.04.2020 до 16.05.2021, ведно със законната лихва, считано от постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането.

При УСЛОВИЯТА НА ЕВЕНТУАЛНОСТ за исковите суми е предявен осъдителен иск с правна квалификация чл. 240 от ЗЗД, във връзка с чл. 79 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.

Претендират се направените разноси по заповедното производство и в исковото производство.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, чрез назначения по делото особен представител, в който предявените искове се оспорват като недопустими и неоснователни. Оспорва се активната процесуална легитимация на ищеца. Оспорва се облигационната връзка между страните, оспорва се факта на сключване на договора за кредит. Сочи се, че не са налице доказателства, че именно ответникът е сключил договора за кредит. Наведени са възражения за изтекла погасителна давност на исковите претенции.

По делото са събрани писмени доказателства, приложено е ч.гр.д. № 1076/2021 г. по описа на Районен съд – Видин, назначена и изслушана е съдебно-счетоводна експертиза.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства, намира за установено следното:

В резултат на подадено от страна на ищеца заявление по чл. 410 ГПК е образувано ч.гр.д. № 1076/2021 г. по описа на Районен съд - Видин, по което на 09.06.2021 г., срещу ответника е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 110/09.06.2021 г. за сумите от: 1140.85 лева - главница, представляваща неизпълнено задължение по Договор за потребителски кредит с номер CREX-17217671 от 05.08.2019 г., сключен между страните, 57.39 лева - възнаградителна лихва за периода от 20.03.2020 г. до 20.07.2020 г., 115.50 лева - мораторна лихва за периода от 20.04.2020 г. до 16.05.2021 г. и законната лихва върху главницата от постъпване на заявлението в съда 26.05.2021 г. до изплащане на вземането, както и сумите 26.27 лева за платена държавна такса и 50.00 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Не се спори относно издаването на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК въз основа на подадено от ищеца заявление срещу ответника за процесните суми, видно и от приложеното ч.гр.д. № 1076/2021 г. по описа на Районен съд - Видин, по което заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47 ал. 5 от ГПК, и поради което е предявен и настоящия установителен иск.

От представения по делото препис на Договор за потребителски кредит CREX-17217671, е видно, че на 05.08.2019 год. е сключен процесния договор между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД като кредитор и ответника като кредитополучател за закупуване на един брой компакт диск/CD система SONY за 2199.00 лева и един брой климатик за 569.00 лева. Усвояването на отпуснатия паричен кредит е станало със закупената от ответника стока на стойност с ДДС в размер на 2768.00 лева по издадена фактура № 0715021480/05.08.2019 г. Фактурата е подписана от клиент: Р. Ц. П., сумата е преведена по банкова сметка от „БНП Париба“ на търговец „Зора М.М.С.“ ООД по лизингов договор 17217671. Съгласно чл. 1 и чл. 2 от условията по сключения договор, ответникът е следвало да погасява в срок като прави „задължителна месечна вноска“, която се формира от сбора на дължимата за месеца главница по кредита, ведно с надбавка, покриваща разноските на кредитора по подготовка и обслужване на паричния кредит и определена добавка съставляваща печалба на кредитора. Годишният процент на разходите е фиксиран на 26.00 %, а лихвеният процент е фиксиран за срока на договора на 23.33 %. Общият размер на кредита е 3100.20 лева. Дължими са общо 12 броя вноски, фиксирани по дати, всяка от които по 258.35 лева, което е равно общо на 3100.20 лева. Съгласно погасителния план към договора така определената сума се разпределя за: главница в размер на 2768.00 лева за периода от 20.08.2019 г. до 20.07.2020 г. и договорна лихва в размер на 332.20 лева за периода от 20.08.2019 г. до 20.07.2020 г. Първата погасителна вноска в размер на 258.35 лева е с падеж 20.08.2019 г., а последната в размер на 258.35 лева е с падеж на 20.07.2020 г.

Вещото лице по назначената и приета по делото съдебно-счетоводна експертиза е изложило в заключението си, че кредитът е усвоен със закупената стока по фактура на 05.08.2019 г. за 2768.00 лева. След представената му информация от масивите на ищеца по партидата на ответника вещото лице установило, че ответникът е направил общо 7 броя погасителни вноски в размер на 1901.96 лева на следните дати: на 07.08.2019 г. са внесени 155.84 лева; на 07.08.2019 г. са внесени 109.80 лева; на 05.09.2019 г. са внесени 262.98 лева; на 15.10.2019 г. са внесени 262.98 лева; на 11.12.2019 г. са внесени 97.40 лева; на 22.01.2020 г. са внесени 97.40 лева; на 04.02.2020 г. са внесени 389.60 лева; на 27.02.2020 г. са внесени 262.98 лева и на 06.03.2020 г. са внесени последно 262.98 лева. Общо са платени 7 броя вноски в размер на 1901.96 лева.

От заключението на вещото лице се установява също, че дължимите се главница, възнаградителна и мораторна лихва, са в претендираните от ищеца размери в исковата молба. В заключението на вещото лице е посочено, че на длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение на 09.11.2020 г., с което кредитът е обявен за предсрочно изискуем, считано от 20.04.2020 г.

Със заключението на вещото лице е даден отговор на поставените задачи. Същото е обективно, компетентно изготвено и относимо към предмета на доказване в производството, не е оспорено от страните по делото, поради което е прието от съда.

Така предявените искове са допустими, а по същество и основателни по следните съображения:

Исковата претенция намира своето основание в разпоредбата на чл. 422 от ГПК, в което производство ищецът следва да докаже и установи съществуването на вземането си и размерът му, респективно, че ответникът дължи сумите, за които в заповедното производство е издадена съответната заповед за изпълнение.

С оглед данните по делото е безспорно, че между страните е възникнало облигационно отношение във връзка с даден паричен заем.

Предмет на делото е сключен между страните договор за потребителски кредит CREX – 17217671 от 05.08.2019 г. Договорът е подписан от ответника. Съгласно погасителния план, за кредитополучателя възниква задължението да заплаща 12 месечни погасителни вноски, в размер на 258.35 лева, като при данните по делото /заклучението на вещото лице/ е безспорно, че ответникът е преустановил редовното обслужване на кредита на 06.03.2020 г.

При ангажираните данни се установява, че ищецът е доказал възникването и съществуването на правоотношението, както и изпълнението на задълженията си по него.

От събраните писмени доказателства, се установява, че ищецът е изправна страна по договора за заем, тъй като е изпълнил поетото задължение да отпусне уговорения размер на заема на ответника. Последният обаче не е изпълнил поетото насрещно задължение да погасява в уговорения срок месечните вноски по кредита.

Доказателства за точно изпълнение на задълженията на ответника не се ангажираха и поради това съдът приема, че същият е неизправна страна по договора.

Във връзка с направените възражения настоящия състав приема следното:

Договорът отговаря на законовите изисквания по ЗПК, в частност чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12, поради което надлежно обвързва страните и не е недействителен.

Договорът отговаря и на изискванията за форма и съдържание по ЗЗП, като клаузите от същия са предмет на индивидуална договорка между страните /обективиран е индивидуален погасителен план с посочени размер, брой, периодичност на погасителните вноски, падеж и т.н./, поради което чл. 146 от ЗЗП е неприложим.

Към момента на сключване на процесния договор – 05.08.2019 г., е била приета разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК (нова – ДВ, бр.35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), съгласно която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България. Годишният процент на разходите включва общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи – лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения от всякакъв вид, в

т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит – чл.19, ал.1 ЗПК. С приемането на посочените разпоредби се постави „рамка” по отношение на уговорките при потребителските кредити за размера на лихвите. При нарушение на законовата разпоредба, клаузите в договора за дължимостта на всеки един от компонентите на ГПР са нищожни. Преди приемане на посочената норма, като критерий за действителност на уговорките за възнаградителна лихва са служЕ. общо установените нравствено-етични правила на морала, или добрите нрави. Именно принципът за еквивалентност в насрещните престации при двустранните договори е залегнал при приемането на посочените разпоредби, като свободата на договаряне при договорите за потребителски кредит е ограничена с оглед обстоятелството, че едната страна по договора – потребителя кредитополучател, е по-слабата икономически страна в правоотношението. Накърняване на добрите нрави е налице, когато договорната свобода се използва от едната страна, за да възложи на другата несъразмерни тежести, като се възползва от по-неблагоприятното ѝ положение. Затова, при преценка нарушени ли са добрите нрави при уговорката за ГПР и лихвен процент, съдът намира, че меродавна е именно разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК с регламентираните в нея „рамки”. Затова и уговорена лихва в размер на 23.33 % и ГПР – 26.00 %, не противоречи на добрите нрави с оглед изложените по-горе съображения, а по тази причина не е и неравноправна. Напротив, тя е съобразена със законовите изисквания на чл. 19, ал. 4 ЗПК, с установените нравствено-етични правила на морала, като ограничаващи договорната свобода.

Видно от заключението на вещото лице ответникът е заплатил по кредита 7 броя погасителни вноски на обща стойност 1901.96 лева до 06.03.2020 г., което води до извода, че същият е изтеглил и усвоил сумата, посочена в договора, поради което възраженията на особения представител в тази връзка се явяват неоснователни.

Съдът счита направеното от особения представител възражение за липса на доказателства за настъпило универсално правоприемство между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А., клон България за неоснователно. На основание чл. 265м от ТЗ и в съответствие с чл. 13 от Директива 2005/56/ЕО на Европейския парламент и Съвета във връзка с чл. 3 и чл. 4а от Директива 2009/101/ЕО на Европейския парламент и Съвета въпросното обстоятелство е вписано в Търговския регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел. Предвид предходното и с оглед разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗТРРЮЛНЦ, гласяща, че всяко вписано в регистъра обстоятелство се смята, че е станало известно на третите добросъвестни лица от момента на вписването съдът намира възражението в този смисъл за неоснователно.

Съдът счита направеното от особения представител на ответника възражение за погасяване по давност на иска за главницата за неоснователно по следните съображения:

Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по т.д. № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС дава задължителни разяснения относно съдържанието на понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. С оглед мотивите на тълкувателния акт и разгледаните в

него примери за периодични плащания се налага извода, че макар да са породени от един и същ факт, периодичните задължения са относително самостоятелни и че периодичността е характерна за престациите и на двете страни по договора. Върховните съдии са посочили изрично, че разпоредбата на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД се отнася за изключение, поради което не следва да се тълкува разширително. Разпоредбата трябва да се прилага „само за такива периодични плащания, които са подобни на наемите и лихвите.“ При договора за потребителски кредит не е налице периодичност на плащанията, тъй като нито задължението на кредитодателя за предоставяне на уговорената сума, нито задължението на кредитополучателя за връщането ѝ е повтарящо се. Уговореното между страните връщане на предоставената сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части (чл. 66 ЗЗД). Т.е. кредиторът се е отказал от своето право да получи плащане точно и на падежа, като се съгласява да приеме изпълнение на части.

В Тълкувателно решение № 5 от 21.01.2022 г. по тълк. д. № 5/2019 г. ОСГТК на ВКС се дава задължително тълкуване по въпроса „от кога тече 6-месечния срок по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД – от датата на падежа за всяка вноски или от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотеза за предсрочна изискуемост“. За да дадат отговор, върховните съдии отново в мотивите към решението са коментирали характера на вземане, произтичащо от договор за потребителски кредит. Изложените в тълкувателното решение мотиви могат да бъдат обобщени в смисъл, че паричното задължение, макар и разсрочено е едно – единствено. То не е задължение за периодично плащане по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Напротив – изпълнението на части е допуснато по силата на даденото от кредитора съгласие и е в интерес на длъжника.

От мотивите на Тълкувателно решение № 5 от 21.01.2022 г. по тълк. д. № 5/2019 г. ОСГТК на ВКС може да се направи извод и откога започва да тече давностния срок по отношение на вземане, произтичащо от договор за потребителски кредит. Давностният срок започва да тече от падежа на договора, тъй като по правило, изпълнението на задължението трябва да се извърши точно, т.е. на падежа. Изпълнение е допустимо и преди падежа със съгласие на кредитора, какъвто е настоящия случай. Кредиторът, който е предоставил на длъжника възможност да издължава престацията си на части и така се е отказал от едно свое предимство, гарантирано от закона (изпълнението да бъде точно), не може да бъде поставен в по-неблагоприятно положение от кредитора, който не е разсрочил задължението на длъжника.

В горното ТР се обобщава: „Трайно установена е практиката на ВКС, че при разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно (плащане на цена, връщане на заем), респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 от ЗЗД.

При договорите с периодично или продължително действие през всеки период от време и двете страни по правоотношението престоират и за тях възникват относително самостоятелни задължения с отделни падежи, които имат общ правопораждащ факт, но не представляват части от едно цяло вземане. Обратното – при уговорка за разсрочване на части на едно по правило еднократно задължение, престоира само длъжникът, след като вече кредиторът е изпълнил, а този факт сам по себе си не е достатъчен, за да определи изпълнението като периодично.

Поради това при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост.

В посочения смисъл е и граматическото тълкуване на разпоредбата, в която термините „падеж“, „главно задължение“, „иск“ се използват в единствено число. От друга страна систематическото тълкуване на чл. 66 от ЗЗД и чл. 147, ал. 1 от ЗЗД е основание за извода, че както кредиторът не е длъжен да приеме частично изпълнение, така той не е длъжен да търси по исков ред изпълнението на всяка разсрочена вноска от задължението, за да запази правата си срещу поръчителя /кредитополучателя/.

От горното е видно, че падежът на вземането на ищеца за главница е настъпил на 20.04.2020 г. - датата на настъпване на предсрочната изискуемост, от която дата вземането е станало изискуемо. Ищецът е предприел действия за принудително събиране на вземането си, като е подал заявление по реда на чл. 410 от ГПК, което е входено под № 507 на 26.05.2021 г., въз основа на което е образувано ч.гр.д. № 1076/2021 г. по описа на Районен съд – Видин. Според изричната разпоредба на чл. 115, б. „ж“ от ЗЗД давностният срок спира докато трае съдебният процес относно вземането, т.е. от 26.05.2021 г. до настоящия момент давностен срок не тече. Прилагайки петгодишния давностен срок от 20.04.2020 г., когато е настъпила изискуемостта до 26.05.2021 г. – датата на депозиране на заявлението в съда е видно, че не е изтекъл предвидения в чл. 110 от ЗЗД петгодишен давностен срок.

Съдът счита направеното от особения представител на ответника възражение за погасяване по давност на исквете за възнаградителна и мораторна лихва за неоснователно по следните съображения:

Вземанията за лихви се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок съгласно чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Затова погасени по давност са сумите за периода три години преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Същото е депозирано на 26.05.2021 г.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД „Давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо“. Възнаградителната лихва се претендира за периода от 20.03.2020 г. до 20.07.2020 г., а мораторната лихва се претендира за периода от 20.04.2020 г. до 16.05.2021 г. Прилагайки тригодишния давностен срок с начална дата 20.03.2020 г., то като крайна такава

за предявяване на претенциите на ищеца се явява датата 20.03.2023 г. Заявлението по чл. 410 от ГПК е подадено от ищеца на 26.05.2021 г., т.е. видно е, че не е изтекъл предвидения в чл. 111, б. „в“ от ЗЗД тригодишен давностен срок.

Поради гореизложеното, предявените установителни иски се явяват основателни и доказани и като такива ще следва да бъдат уважени, като ще следва да се признае за установено, че БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., Париж рег. № 542097902, чрез „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС“ С.А, клон България притежава право на вземане към Р. Ц. П. от гр. Видин за следните суми: 1140.85 лева - главница по договора за кредит, 57.39 лева възнаградителна лихва за периода от 20.03.2020 г. до 20.07.2020 г., 115.50 лева - мораторна лихва, начислена върху главницата за периода от 20.04.2020 до 16.05.2021, ведно със законната лихва, считано от 26.05.2021 г. – датата на постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на вземането.

По разноските.

Ищецът е сторил следните разноски: внесена държавна такса в размер на 50.00 лева, 320.00 лева – разноски за особен представител на ответника, 100.00 лева – възнаграждение на вещо лице, като се претендира и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лева. Възнаграждението за юрисконсулт, с оглед предмета на делото и фактическата и правна сложност, следва да се определи в размер на 100.00 лева, съгласно чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/ във вр. с чл. 37 от ЗПП и чл. 78, ал. 8 от ГПК.

В заповедното производство ищецът е направил разноски в размер на 26.27 лева за платена държавна такса, като му е присъдено и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 50.00 лева съгласно чл. 26 от НЗПП.

В тази връзка ответната страна следва да заплати на ищеца направените разноски по настоящето производството, в общ размер от **570.00 лв.** /50.00 лв. внесена държавна такса, 100.00 лв. юрисконсултско възнаграждение и 320.00 лева - депозит за особен представител и 100.00 лева – възнаграждение на вещо лице/, както и тези, направени в заповедното производство, в общ размер на **76.27 лв.** /26.27 лв. - заплатена държавна такса и 50.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение/.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Р. Ц. П. с ЕГН *****, с адрес: гр. *****, че дължи на „БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., Париж“ чрез „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“, клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сгр. 14 следните суми: **1140.85 лева** - главница по Договор за потребителски кредит с номер CREX-

17217671 от 05.08.2019 г., **57.39 лева** - възнаградителна лихва за периода от 20.03.2020 г. до 20.07.2020 г., **115.50 лева** - мораторна лихва за периода от 20.04.2020 г. до 16.05.2021 г. и законната лихва върху главницата от постъпване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда - 26.05.2021 г. до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА **Р. Ц. П.** с ЕГН ***** с адрес: гр. ***** да заплати на **„БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., Париж”** чрез **„БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.”**, клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4”, Бизнес Парк София, сгр. 14, направените разноски в настоящото производство в общ размер от **570.00 лв.** /50.00 лв. внесена държавна такса, 100.00 лв. юрисконсултско възнаграждение и 320.00 лева - депозит за особен представител и 100.00 лева – възнаграждение на вещо лице/.

ОСЪЖДА **Р. Ц. П.** с ЕГН ***** с адрес: гр. ***** да заплати на **„БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС С.А., Париж”** чрез **„БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.”**, клон България, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4”, Бизнес Парк София, сгр. 14, разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 1076/2021 г. по описа на Районен съд - Видин в общ размер от **76.27 лв.** /26.27 лв. - заплатена държавна такса и 50.00 лв. - юрисконсултско възнаграждение/.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - Видин в двуседмичен срок от връчването му на страните, като след влизането му в сила да се приложи препис по ч.гр.д. № 1076/2021 г. по описа на Районен съд - Видин.

Съдия при Районен съд – Видин: _____